

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIIe VAKANTIEKAMER

A R R E S T

**nr. 228.142 van 31 juli 2014
in de zaak A. 213.152/XIV-35.834.**

In zake : Boubker ABRAIMI
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Jürgen Millen
 kantoor houdend te 3730 Hoeselt
 Tongersesteenweg 4, bus 1
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Justitie

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 22 juli 2014, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van “de beslissing van de gevangenisdirecteur van Hasselt van 14 juli 2014 waarin aan verzoeker als tuchtsanctie [...] individueel regime wordt opgelegd en dit vanaf 12 juli 2014 tot en met 11 augustus 2014”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een administratief dossier ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 29 juli 2014.

Staatsraad Jan Clement heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Pascal Quadflieg, die loco advocaat Jürgen Millen verschijnt voor verzoeker, en attaché Wim Van Brussel, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Alexander Van Steenberge heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is gedetineerd in de gevangenis te Hasselt.

3.2. In de bestreden beslissing wordt onder meer het volgende overwogen :

“Gelet op [...]

- artikel 129 basiswet: inbreuken van eerste categorie

[...]

- artikel 132 basiswet: algemene tuchtsancties

[...]

Gelet op volgende feiten [...] die volgende tuchtrechtelijke inbreuk vormen:

[...]

de opzettelijke aantasting van de fysieke integriteit van personen, of de bedreiging daarmee.

[...]

De volgende tuchtsanctie wordt ten aanzien van de gedetineerde uitgesproken:

Algemene tuchtsanctie[...]	Duur
[...]	[...]
de afzondering in de aan de gedetineerde toegewezen verblijfsruimte	[...]
[...]	30 dagen vanaf 12/07/2014 om 19u.30 tem 11/08/2014 om 19u.30 (wandelen op de kleine individuele wandelkoer)

[...]

Motivering van de beslissing:

-Aangezien betrokkene agressief is geweest naar een medegedetineerde op de wandeling.

-Aangezien agressie niet thuis hoort in de gevangenis.

-Dat dergelijk gedrag niet door de beugel kan en een gepaste sanctie zich opdringt

-Dit gedrag kan niet getol[er]eerd worden en vormt een ernstige bedreiging voor de interne orde en veiligheid”.

IV. Onderzoek van de vordering

4. Krachtens artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan tot de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden en dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is die onverenigbaar is met de behandelingstermijn van de gewone vordering tot schorsing.

Uiterst dringende noodzakelijkheid

5.1. De schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid houdt een ernstige verstoring in van het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad van State, herleidt de mogelijkheden tot onderzoek van de zaak tot een strikt minimum en beperkt in aanzienlijke mate de uitoefening van de rechten van verdediging van de verwerende partij. De aanwending van die procedure moet dan ook zeer uitzonderlijk blijven.

5.2. De voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid is een schorsingsvoorwaarde die afzonderlijk onderzocht moet worden. De onwettigheden die tegen het bestreden besluit worden aangevoerd kunnen op zich geen reden zijn om het bestaan van de uiterst dringende noodzakelijkheid te aanvaarden.

5.3. Naar eis van artikel 16, § 1, eerste lid, 7°, van het koninklijk besluit van 5 december 1991 ‘tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State’ moet het verzoekschrift “een uiteenzetting van de feiten [bevatten] die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen”. Dit houdt in dat het aan verzoeker toevalt in het verzoekschrift aan de zaak eigen, specifieke gegevens bij te brengen die *in concreto* aantonen dat, in het licht van de door hem gevreesde gevolgen van de bestreden beslissing, de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen. Het komt de Raad van State niet toe om eigenmachtig op zoek te gaan naar dergelijke gegevens.

6.1. Het onderhavige verzoekschrift brengt twee middelen en een “moeilijk te herstellen nadeel” aan, maar bewaart het stilzwijgen over het (hoog)dringend karakter van de vordering.

6.2. Onder de titel “moeilijk te herstellen nadeel” komt verzoeker terug op de aangevoerde middelen waarbij hij stelt dat hij “geen bijstand [kreeg] van een advocaat terwijl [hij daar] uitdrukkelijk [om] verzocht heeft” en dat hij “voor een langere dan de wettelijk voorziene termijn in een individueel regime geplaatst [wordt]”.

6.3. Verder benadrukt verzoeker onder de voornoemde titel zijn vrees dat het bestreden besluit zou doorwerken bij toekomstige tuchtsancties en bij “verzoeken om uitgaansfaciliteiten (bij de dienst detentiebeheer) of strafuitvoeringsmodaliteiten (bij de strafuitvoeringsrechtbanken)”.

7. Om de in randnummer 5.2 vermelde reden kan verzoeker er zich ter adstructie van de uiterst dringende noodzakelijkheid niet dienstig op beroepen dat zijn aangevoerde middelen ernstig - laat staan gegrond - zouden zijn.

8. De in randnummer 6.3 vermelde gegevens kunnen niet worden aanzien als gegevens die aantonen dat, in het licht van de door verzoeker gevreesde gevolgen van de bestreden beslissing, de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen. Het blijkt dat het verzoekschrift geen dergelijke gegevens bevat.

9. De conclusie is dat de uiterst dringende noodzakelijkheid niet kan worden aanvaard.

10. Uit het voorgaande volgt dat niet voldaan is aan één van de opgelegde voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit te kunnen bevelen. Die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt de vordering.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, begroot op 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van eenendertig juli tweeduizend veertien, door de Raad van State, XIIe vakantiekamer, samengesteld uit:

Jan Clement,	staatsraad, waarnemend voorzitter,
bijgestaan door	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Jan Clement